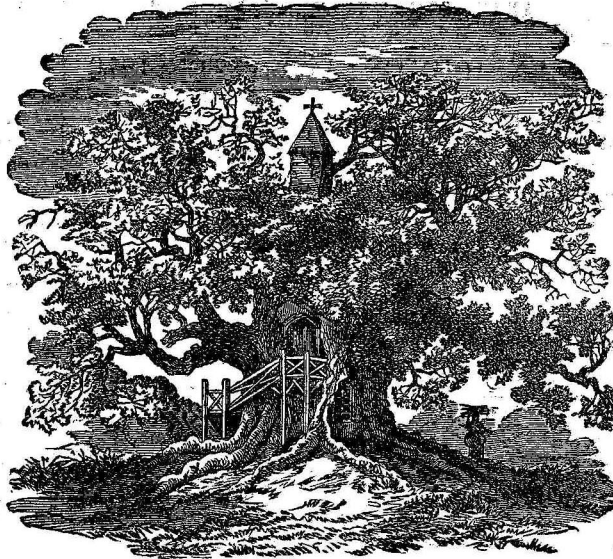

Ἐνφ δὲ ἡ Ἀριάδνη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἑλεεινὴν ἐκείνην κατάστασιν καὶ θέσιν, ἡ Ἀφροδίτη τρυφερωτέρα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφάνη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρηγόρησε, διαβεβαιώσασα αὐτὴν, ὅτι ἐμελλέ νὰ γείνῃ νόμφη τοῦ Διονύσου. Τὴν εἶδῃσιν ταύτην ἐδέχθη, ὡς φαίνεται, ἡ Ἀριάδνη ὄχι μετὰ δυσαρεσκείας· διότι ἅμα παρουσιασθέντος τοῦ Θεοῦ, οὐδεμίαν ἔκαμεν ἔνστασιν, ἀλλὰ λησμονήσασα καὶ Θησέα καὶ τὸν πρῶτον αὐτῆς ἔρωτα, παρεδόθη εἰς τὸν καλὸν Διόνυσον, ὅστις ὡς γα-

μήλιον δῶρον τῇ ἐχάρισε χρυσοῦν στέφανον, ὅστις μέτεπειτα ἐτέθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἡ Ἀριάδνη προφανῶς εἶναι πρόσωπον μυθολογικόν, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν. Ὅθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔφορος τοῦ θανάτου καὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁδηγοῦσα τὰς ψυχὰς διὰ τῶν πολυπλόκων στραφῶν τοῦ λαβυρίνθου τῆς ζωῆς, καὶ ἐπαναφέρουσα αὐτάς εἰς ἐλευθερίαν καὶ νέαν ζωήν.

Τὸ παρεκκλήσιον ἐν Ἀλογεβίλλῃ τῆς Νορμανδίας.

Η ΔΡΥΣ.

Τῆς δρυὸς ὑπάρχουσιν 150 περίπου εἶδη ἐκτεινόμενα ἐφ' ὅλων τῶν βορείων χωρῶν τοῦ βορείου ἡμισφαίριου. Ἐνφ εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον σπανίως ἀπαντῶνται. Τὸ ξύλον τινῶν ἐκ τῶν δρυῶν εἶναι πυκνὸν καὶ ἐπιδεκτικὸν μεγάλης σιλωσσεως, ἔχει δὲ ὠραῖον ἀργυροῦν χρῶμα. Ὅθεν καὶ γίνεται μεγάλη χρῆσις αὐτοῦ πρὸς κατασκευὴν ἐπίπλων τοῦ καλωπισμοῦ. Ἄλλως τὸ ξύλον διακρίνεται διὰ τὴν δύναμιν καὶ διάρκειάν του, ὅθεν εἶναι πολύτιμον πρὸς κατασκευὴν πλοίων, ἡ δρυὸς μάλιστα, ἕνεκα τῆς πρὸς τοῦτο χρήσεως, ὠνομάσθη καὶ ἀπατήρ τῶν πλοίων. Πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χάλυβος πρὸς κατασκευὴν τῶν πλοίων, ταῦτα κατεσκευάζοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἐκ ξύλου δρυός· λέγεται δὲ, ὅτι 2,000 δρυὲς ἐχρειάζοντο πρὸς κατασκευὴν 74 τηλεβόλων πλοίου! Ἄν καὶ ἡ δρυὸς ᾖ πολὺτιμος, κυρίως διὰ τὸ ξύλον αὐτῆς, μ' ὅλον τοῦτο πᾶν μέρος αὐτῆς εἶναι χρήσιμον καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ὁ

φλοιὸς λ. χ. χρησιμεύει εἰς τὴν βυρσοδεψίαν, τὰ δὲ βαλανίδια, εἰδους τινὸς δρυὸς εὐρίσκομένου κυρίως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐμπεριέχουσι μεγαλειτερον ποσὸν ταννίνης ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των, ἡ ἄλλη τις φυτική οὐσία. Αἱ πολυεῖδεις βάλανοι χρησιμεύουσι προσέτι ὡς τροφή διὰ τὰ ζῶα, ἐκ δὲ τῶν κικιδῶν τῆς δρυός, αἵτινες δὲν εἶναι φυσικὸν πρωτῶν, ἀλλ' ὑπερσάρκωμα σχηματιζόμενον ὑπὸ ζωῆφιου τινός, ἐξάγεται ὠραία βαφή μελανή, ἥτις ἀναμιχθεῖσα μεθ' ἁλμάτων τινῶν σχηματίζει τὴν καλλίστην μελάνην. Αἱ πλείσται τῶν κικιδῶν τοῦ ἐμπορίου ἔρχονται ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἐν Κουρδίαν ὑπάρχει εἰδὸς τι δρυός, (Lusracus Maunafæra), ἐκ τῶν φύλλων τῆς ὁποίας κατασκευάζεται γλύκυσμά τι, διὰ τῆς ἐμβρέξεως τῶν κλάδων εἰς ὕδωρ βράζον, καὶ τῆς ἐξατμίσσεως τοῦ ὕδατος τούτου. Τὸ γλύκυσμα τοῦτο ὀνομάζεται «Γλύκυσμα τοῦ Οὐρανοῦ.»

Ἡ δρυὸς πολλάκις φθάνει εἰς μεγάλην ἡλικίαν. Ὑπάρχει τις εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἥτις ὑπολογίζεται, ὅτι εἶναι 1500 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Ἡ μεγίστη δρυὸς τοῦ κόσμου εὐρίσκεται ἐν Yorkshire, ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, αὕτη ἔχει 78 ποδῶν περιφέρειαν.

Ἐν Alongville τῆς Νορμανδίας, ὑπάρχει δρὺς ἔχουσα περιφέρειαν 95 ποδῶν. Τὸ ἔσθθεν τοῦ δένδρου τούτου εἶναι ἐντελῶς κοῖλον. Ἐν αὐτῇ δὲ ἐκτίσθη παρειακλήσιόν τι, ὡς φαίνεται ἐν τῇ πρόκειμένῃ εἰκόνι. Πιστεύεται δὲ, ὅτι ἡ δρὺς αὕτη ἐσκήλασε τοὺς Νορμανδοὺς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῇ 1066, ἔθεν εἶναι 813 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ἡ δρὺς πάντοτε συνεδέετο μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις λαοῖς καὶ ἀκόμη μετὰ Χριστὸν, ὅπουδὴποτε ἡ εἰδωλωλατρεία ἐπεκράτει. Τὸ δεισιδαιμον σέβας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο, ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τοῦ μεταξὺ τῶν ἔθνων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖθεν μετεδόθη καὶ εἰς τὰ Δυτικὰ ἔθνη· διότι ὁ προφήτης Ἰερεμίας ἐπιπλήττει τοὺς Ἰουδαίους διὰ τοῦτο (Ἡσαϊ. α. 29). Οἱ Δρυῖδες ἐδίδασκαν τὴν λατρείαν τῆς δρυὸς εἰς τοὺς Βρεττανούς.

Ἀνέκδοτὰ τινὰ περὶ τοῦ Βύρωνος.

Ὁ περίφημος Ἀγγλος Φιλέλλην, λόρδος Βύρων, δὲν ἦτο πάντοτε πλούσιος, οὔτε εἶχε τὸν τίτλον τοῦ ἐκ γεννητῆς. Ἀμφότερα ὁ τε τίτλος καὶ ἡ περιουσία περιήλθον εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ τοῦ πατρὸς του, ὅτε ἦτο δέκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Ὅτε δὲ ἀνηγγέλθη εἰς αὐτὸν, ὅτι ἦτο πλέον λόρδος, ὁ Γεώργιος, διότι οὕτως ὠνομάζετο, ἠρώτησε τὴν μητέρα του λέγων, «Μήτηρ, βλέπεις καμμίαν διαφορὰν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἀφ' ὅτου ἔγιναι λόρδος;»

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ὁ διδάσκαλος ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον τῶν μαθητῶν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, ἀντὶ νὰ εἶπῃ κατὰ τὸ σῶνθες, «Γεώργιος Βύρων» προσέθηκε καὶ τὸν τίτλον του, λατινιστὶ «Dominus George Byron,». Ὁ Γεώργιος, τοσοῦτον συνεκινήθη ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ τίτλου, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, ὅπως πάντοτε adsum (παρὼν εἰμι), ἀλλ' ἴστατο σχεδὸν παραλελυμένος ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τῶν αἰσθημάτων του, ἔωσὺ εἶρεν ἀνακούφισιν εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Βύρων ἦτο χωλὸς, τὸν ἓνα πόδα, ἡμέραν δὲ τινα, ἰδὼν σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τινα συμμαθητὴν του, ὅστις ἦτο πολὺ μεγαλειότερος καὶ ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ, βασανίζοντα μικρὸν τινα παῖδα, διὰ βραπισμάτων ἐπὶ τοῦ ἔσθθεν μέρους τοῦ βραχίονος, ὅπου τὸ κρέας εἶναι τυρφερόν, ἐπλησίασεν αὐτὸν μὲ δάκρυα ὀργῆς καὶ οἰκτιρμοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ εἶπε α — πόσους βραπισμοὺς ἀκόμη σκοπεύεις νὰ τῷ δώσῃς;»

— Καὶ τί σοὶ μέλλει; ἀνεφώνησεν ὁ τύραννος,

— Διότι θέλω νὰ μοὶ δώσῃς τοὺς ἡμίσεις, — εἶπεν ὁ Βύρων ἔκτεινας τὸν βραχίονά του. Ὁ μικρὸς του

φίλος, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἔπραξε τοῦτο, ἦτον ὁ μετὰ ταῦτα περίφημος Ἀγγλος πολιτικὸς, σὶρ Ροβέρτος Πήλ!

Αἱ φίλαι τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ σχολεῖον ἦσαν ἰσχυραὶ. Ὅταν ἀπαξ ἀπέκτα φίλον, τὸν ἡγάπα θερμῶς, καὶ ἔμνευε πιστὸς εἰς αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν του σώζεται καὶ μία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιπλήττει συμμαθητὴν του τινά, διότι οὗτος εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν τὸν ἐκάλεσεν, «ἀγαπητὸν Βύρωνα,» ἀντὶ «ὑπεραγαπητὸν Βύρωνα!»

ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ἡμέραν τινὰ ἴσταντο ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, πλησίον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐν Ἀθῆναις, τρεῖς παῖδες, κομψὰ ἐνδεδυμένοι καὶ μὲ ὕψος εὐγενές· ἡ συμπεριφορὰ των ἦτο καλὴ καὶ ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν καλῶς ἀνατεθραμμένοι· διὰ τὴν αὐτὴν ἐγέλων, οὔτε ἡστυέοντο ἀπρεπῶς, οὔτε ἐφώνων ὕπὲρ τὸ δέον, οὔτε παρατηρήσεις ἔκαμνον ἐπὶ τῶν διαβατῶν, οὔτε ἄλλο τι ἀπρεπές.

Ἐνῷ λοιπὸν συνωμιλοῦν ἐκεῖ παρὰ τῇ γωνίᾳ, διήλθε γραῖα τις Ἀλθωνή, φορτωμένη ξύλα καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της μανδύλιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶχεν ὀλίγα χάλκινα νομίσματα. Ἐνῷ δ' ἐπορεύετο, αἰφνης ὁ ποὺς της ἐγλύστρησεν, αἱ ἄχραι τοῦ μανδουλίου ἔφυγον ἀπὸ τῆς χειρὸς της, τὰ χρήματα ἐσκορπίσθησαν κατὰ γῆς, καὶ αὐτὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πᾶσῃ κατὰ πρόσωπον.

«ὦ, ἡ μαύρη, τί θὰ κάμω τώρα! Ὅκτὼ δεκάρες καὶ τρεῖς πεντάρες, ἦσαν ὅλα! καὶ πῶς θὰ τὰ μαζέψω;» καὶ ἡ δυστυχὴς γραῖα, ἔσκυψε μὲ τὸ φορτίον της, καὶ ἤρχισε μὲ κλονιζόμενα γόνατα νὰ ζητῇ τὰ χρήματά της εἰς τὴν σκόνιν τῆς ὁδοῦ.

«ὦ, τὴν ταλαίπωρον!» εἶπε συμπαθητικῶς εἰς ἑκ τῶν παίδων, ὅστις πλησιάσας αὐτὴν εἶπε — «Στάσου κυρά, σοῦ τὰ μαζεύω ἐγὼ.» σκύψας δὲ, ἀνεζήτησεν ἐπιμελῶς καὶ εὔρε τὰ ἐσκορπισμένα χρήματα, τὰ ὁποῖα καὶ τῇ ἐνεχείρισε, λέγων.

— «Ὅριστε, κυρά, — μία, δύο, τρεῖς, πέντε, ἑπτὰ καὶ μία ὀκτὼ δεκάρες· ἰδοὺ καὶ αἱ τρεῖς πεντάρες.»

— «Ἄ, παιδάκι μου! Νὰ ᾄχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ! Χαρὰ ᾄσῃ μάνα ποῦ σ' ἐγέννησεν!» ἀνεφώνησεν ἡ εὐγνώμων γραῖα, τυλίζουσα τὰ χρήματα ἐντὸς τοῦ μανδουλίου, καὶ ἐναποθέτουσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κόλπου της.

Ὁ παῖς ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του, καὶ οἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ βαίνωσι πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

— «Αἶ καλὰ, κύρ Γαλάντη,» — εἶπεν ὁ εἰς, — αὐτὸ παράκαμες ὅμως μὲ τὴν γρηῃ! »